

OTVORILA SAM OČI I OTIŠLA DO PROZORA

(odlomak iz romana)

Probudio sam se tek kad je Tjaša ujutru naglo skočila i otišla do prozora. Međutim, oči svejedno nisam otvorio. Nisam hteo. Nisam gledao za njom. Samo sam osećao kako se nečujno pomera preko sobe... Svetlost jutra koja mi je s prozora padala na kapke iznenada je dobila senku. To znači da je Tjaša pored prozora.

Još uvek nisam otvorio oči. Hteo sam još da spavam, možda da sanjam... *Gde sam ono stao?* Ne znam. Snovi, iako su postojali, nestali su. Tjaša ih je uništila svojim žustrim buđenjem. Sranje! *Prokleta luda žena!* Uništila mi je jutro. I ko mi uništi jutro, uništi mi dan. U takvim trenucima najradije bih joj dao po guzici. Preko kolena i po guzici.

Tjaša me ljuti. Često namerno. Taj njen bezobrazluk u kombinaciji s tvrdoglavošću i revoltom ostao joj je još iz mladosti. To je ostatak njenog devojaštva. Ostatak nestašluka. Odmah, čim smo počeli da se zabavljamo, posvađali smo se. Dok se nismo venčali, stalno smo raskidali. Stalno me je izazivala. Namerno je namestila da je uhvatim kako razgovara s tipom na kog sam bio ljubomoran. Bila je prava mala nevaljalica. I danas voli da me ljuti. Ponavlja reči koje me uznemiravaju, radi stvari koje me dovode u neprijatnost. Sve to radi s velikodušnošću devojčice koja, u stvari, jedva čeka da je kazne, da joj daju po guzi.

I sad stoji pored prozora.

Osećam da me gleda.

Ne mogu da se setim... Jesmo li sinoć išli do kraja? Da li sam svršio? Da li je svršila?

Neću da otvorim oči. Ako ih otvorim, boleće me glava. Ono vino od juče bilo je prava pišačka! Hoću šolju kafe! Voleo bih da mi je Tjaša u kapljicama sipa u usta, a ja bih i dalje spavao. Ne, neću da otvorim oči! Neka stoji tamo!

Na početku, bio sam ljubomoran. I na svog oca. Kada je Tjaša došla u posetu, motao se samo oko nje. I, ako je bilo moguće, pred njom me je omalovažavao. Samo kada bi Tjaša bila kod nas, govorio mi je *naš mali. Naš mali smotanko!*

Bio sam ljubomoran i na njene drugove iz razreda. Tjaša se mnogo bolje razumela s drugovima nego s drugaricama. Voleli su je. Stalno su se družili. Držala im je časove. Tako je bar rekla. Matematiku. Ja sam išao u razred pored, tako da nisam imao potpunu kontrolu nad njenim slobodnim vremenom. Ponekad bih nenajavljeno išao kod nje u posetu kako bih proverio da li stvarno uče za kontrolni zadatak. Stvarno jesu. Sedeli su u njenoj sobi, pili čaj i vežbali zadatke. A Tjaša, jedina devojka među njima, vladala je dok im je zadržavala teške matematičke probleme. Jednom sam došao u školu s nožem i svima, baš svim njenim *đacima*, isekao gume na biciklima. Doslovno isekao. Zario sam oštar nož u krzno bicikla do metala. A da ne bi bilo sumnjivo, isekao sam još nekoliko guma iz drugih razreda.

Pozvali su policiju. Svi smo se čudili strašnom vandalizmu. Tjašin drug iz razreda, najlepší i najnametljiviji, uvek je na časovima sedeo pored nje, plakao je kao osnovnoškolac. Naime, njegov bicikl bio je najviše isečen. Uzduž i popreko. Tešio sam ga. Tapšao sam ga po rame-nu, kao da mu je umro otac. Odjednom, osetio sam Tjašin pogled. Pogledao sam je. Gledala me je kao da je iznenađena, zapanjena *spoznajom*... Znao sam da zna. Nikada mi ništa nije rekla.

Kasnije me je ljubomora iznenada prošla. Kada je otišla na faks, prestao sam da budem ljubomoran. Tjaša je sigurna da je nikada nisam prevario, kao što ni ona mene nije, što mi je proteklih godina mnogo puta rekla. Veoma je osetljiva na *varanje*, smatra da samo nezreli parovi varaju, parovi koji su jedan drugome dosadili, koji su zajedno samo zbog koristi, koji se nikada stvarno nisu voleli... Tjaša više puta ponavlja te mudrosti koje meni, iskreno rečeno, izgledaju patetične i otrcane kao istine iz španskih televizijskih serija; pocrvenim kad ih objašnjava pred našim prijateljima. U poslednje vreme ponavlja ih baš često. Kao da se plaši da ću je prevariti. Dok je sekla meso za roštilj u našem vrtu ispred kuće pod Triglavom – otac je u poslednjem trenutku, pre demokratije, uspeo da dobije građevinsku dozvolu u nacionalnom parku – rekla mi je (sa sočnim parčetom krvavog mesa u jednoj i nožem u drugoj ruci): „Ako me budeš prevario s nekom ljigavušom, odseći ću ti ga!“ Tjaša zna ponekad da bude veoma vulgarna. Posle se nasmejala. Rekla je: „Asocijacija. Ovo parče mesa neodoljivo liči na tvog malog.“ Sve bi bilo u redu da okolo nisu stajali naši poznanici i da Tjaša to nije izgovorila na sav glas. Inače, smejali su se Tjašinoj *duhovitosti*, a ono o *mom malom* zapamtili su sigurno. Tada smo se prvi put stvarno posvađali. Otišla je nazad kod mame. A ja sam odlučio da ću je prevariti. I kad sam je prevario, prestao sam da budem ljubomoran. Naravno, o prevari joj nisam nikada pričao. Niti ću.

Tjaša stoji pored prozora. Znam, iako nisam otvorio oči. Verovatno me gleda... *A možda gleda kroz prozor? Ne, ne gleda kroz prozor.* Ustala je naglo, onda je na prstima otišla do prozora. Tamo je ostala. Svetlost koja mi je probijala kapke prekrila joj je telo. Senka je pala... *I kako znam da je pored prozora okrenuta prema sobi i gleda mene? Ne znam. Slutim. Skoro sam siguran.* Poznajem je i znam da me sada gleda. Voli da me gleda. Posebno kada misli da ne znam kako me gleda. A to me najviše nervira. I na plaži, dok ležimo i na nosu imam crne naočare, i žmurim, i još preko lica stavim novine ili časopis, tačno znam da se okrenula na bok, podigla na laktove, rukom pridržava glavu i gleda me... Moje telo sâm oseti njen pogled. Prvo pokušam da sebe ubedim da je sve u redu, da nije ništa strašno, da će prestati, *pa šta ako me gleda, na kraju krajeva, dečko sam joj, muž, partner*... Onda se unervozim, počne da mi igra mišić na nozi, onda me zasvrbi nos... Poludim. Bacim novine daleko i sednem. Razmišljam kako bih joj se svetio... Ne podnosim da me gleda i da razmišlja o meni... I sada, dok napola spavam, dok se trudim da još nešto izvučem od jutra na odmoru, znam da neću izdržati dugo. Poludeću.

Pomeranje na parketu.

Hvala bogu, okrenula se prema prozoru. Vazduh na licu sada me drugačije dodiruje. Senka koja je prekrivala svetlost, pomerila se. Vuče me da bih, uprkos svemu, otvorio oči i proverio da li je u pravu. Ne, radije ću razmišljati o prevari. Radije ću spavati. Pokušaću da se ljuljuškam do snova. Gde sam ono stao... *Prevara.*

Prevario sam je s njenom prijateljicom.

Najboljom.

U stvari nisam hteo. Nisam namerno. Ona je bila kriva. Obe ste bile krive. Prvo Tjaša jer me je uvredila onim poređenjem *mog malog* i parčeta mlitave govodine, a posle još i njena prijateljica jer je došla u posetu dok je Tjaša bila na trodnevnom seminaru *o poreskim olakšicama za srednja i mala preduzeća*, na koji ju je pozvao moj otac.

„Nije kod kuće?“

„Ne. Na seminaru je...“

„Da! Sad sam se setila.“ Rekla mi je: „Imaš kafu?“

Ušla je unutra i sela. A ja sam skuvao kafu.

„Dolazi sutra, zar ne?“

„Da“, odgovorio sam.

„Rekla mi je, da! Sad se sećam!“, uzviknula je.

Poslužio sam joj u našem najnovijem poklonu, u našem *Alessi* servisu za kafu. Kupili smo ga u Parizu. Meni se nije svideo. Tjaša je rekla da se ni njoj ne sviđa, ali da je ludilo i da će se njena prijateljica srušiti kada bude videla da imamo najnoviji i najskuplji *Alessi* dizajn servis za kafu. I sada, upravo ta njena prijateljica sedi na trosedu i u ruci drži *Alessi* šoljicu.

„Hoćeš šlag?“, pitam je.

„Stavi mi samo kapljicu.“

Tako sam s *Alessi* posudicom za šlag krenuo prema njoj, ona mi je išla u susret s *Alessi* šoljicom, sudarili smo se negde iznad mog naručja i tako me je polila vrućom *Illy* kafom. Po pantalonama. Zapravo me je isprskala između nogu. Naglo sam ustao...

„Joj, izvini, izvini, izvini, stvarno sam smotana!“, vrisnula je histerično.

Zgrabila je papirnate salvete, jednom rukom uhvatila me je za bok, a drugom počela da trlja fleku od kafe tačno na sredini. Trljala je gore i dole, i gore, i dole. Prvo brzo, histerično, a posle, kada je osetila da se ispod njenog trljanja napravila cevasta otvrdlina, sve strastvenije...

I desilo se. *Srušili* smo se oboje. Ali ne zbog aparata za kafu. Tamo, na trosedu, u dnevnoj sobi *srušili* smo se... Prvo se pravila da je iznenađena, kao *šta hoćeš, šta mi to radiš, šta mi to radiš?!* Posle je počela da grabi i da kida... Pokidala mi je sve dugmiće na *Versačeovoj* košulji i ugrizla me ispod pupka. Cele nedelje morao sam da pazim da Tjaša ne primeti ugriz u obliku srpa... A sve zajedno trajalo je samo nekoliko minuta. Možda dva minuta. Nokautirala me je u prvoj rundi. Bio sam tako sluden da uopšte nisam primetio kad sam svršio. Samo sam se opustio, ona je još neko vreme mrdala ispod mene, a ja sam ležao nemoćno, sve manje u njoj i sve više na njoj, s gaćama na kolenima, s pocepanom *versače* košuljom, izgužvanom oko vrata, kao da je šal i razmišljao sam: *ako ovo znači prevariti svoju devojkju, svoju ženu, ako ovo znači imati ljubavnicu, onda se ne isplati, previše je brzo, previše histerično, previše konfuzno... I previše peče*, pomislio sam još kada sam video fleku od kafe koja se još uvek pušila na trosedu rolf benz i dole, ispod stolića, na stazi širaz... Još košulja i dugmići rasuti svuda okolo (pitaj boga, da li ću ih sve naći i ko će mi ih ušiti nazad!).

„Nismo smeli. Osećam se tako prljavo.“

I obukli smo se.

„Kako si mogao to da mi uradiš?!“

Najradije bih joj opalio šamar.

„Tjaša je moja najbolja prijateljica.“

Tražio sam dugmiće...

„Obećaj mi da joj ovo nikada nećeš reći. Nikada!“

Klimnuo sam.

„Idem.“

Ustala je i krenula prema vratima. Gledao sam za njom. Pomislio sam da bi možda, ako bismo probali još jednom, bilo mnogo bolje. Drugi put mogao bih da se iskazem. Sigurno bih se iskazao!

„Hoćeš još jednu... kafu?“

Okrenula se i rekla: „Možda drugi put.“

Nije bilo *drugog puta*. Nikad više nije bio *drugi put*. Zvao sam je više puta da se nađemo i ponovimo... Mogao bih da joj poslužim kafu u starom i dragocenom servisu, s kraja devetnaestog veka; porcelan je oslikan lovačkim motivima: lovci koji jure divljeg petla, lovci pored mrtvog medveda... I uvek je pronašla izgovor. Tjaša i ona postale su još bolje, nerazdvojne prijateljice. Menjale su odeću, čak i donji veš... Bile su tako dobre prijateljice da ju je Tjaša više puta pozvala s nama na skijanje. Otac nam je iznajmio kuću u Šamoniju. Bili smo zajedno po ceo dan. Kada nismo skijali, provodili smo večeri u sauni, sve troje goli, nismo bili pokriveni ni peškirimama... Kasnije pored kamina, uz otvorenu vatru... Samo smo odvojeno spavali. Tjaša je, čak, poslednju noć spavala u drugaričinoj sobi... *Toliko smo imale da pričamo*, rekla mi je ujutro, *da sam prespavala kod nje*... Kikotale su se za vreme doručka, a ja sam trpeo.

U stvari, uopšte nisam siguran da li sam prevario Tjašu. Sve više mi se čini da sam, u stvari, bio prevaren ja.

Tjaša gleda u more.

S prozora dopliva do mene šum mora. Lagani šum koji se pomeša s tihim Tjašinih uzdahom... Nešto je znala. Verovatno je nešto videla na drugoj strani prozora, na moru... Veliki brod, možda tanker... Tjaša se preterano obraduje svakoj stvari. Jednom smo, zbog njene reakcije, skoro poginuli. Bili smo u autu, vozio sam dosta brzo, hteo sam da uhvatim zeleno svetlo na raskrsnici, kada je udahnula i naglo zavrištala kao da ju je ujela zmija. Uplašio sam se i prešao na trotoar. Jedva sam sprečio da izletimo... *Kakav predivan pas!*, rekla je, *ona gospođa ima lepog psa!*

Bdim u polusnu... S prozora prema meni plivaju Tjašini uzdisaji... Poznajem ih... odnekud... Poznato mi je njihovo značenje... Parket sitno škripi. Potom sve brže. Opet uzdisaj. Disanje. Duboko disanje.

Otvorim oči.

Svetlost me izgori i stisne me u grlu. Ono vino od juče bilo je stvarno odvratno, kiselo... Iz žarke svetlosti izdvoji se polako Tjašino golo telo koje se nagne na policu prozora. Ljulja se. Trlja se o policu prozora. Sada mi je posve jasno: juče nismo išli *do kraja*. Zaspao sam... I ona se sad *obesila* na prozor... Njena požuda ide mi sve više na živce. Nekada mi se sviđalo to što je htela stalno i svuda. Sada mi je muka od toga. Ili sam malo lenj. Gledam kroz

poluzatvorene kapke kako diže i spušta svoju mekanu guzu. Tačno znam kako je mekana. Kao puter. Neću reći da me ne pali. Ipak ću radije još malo da spavam.

Zatvorim oči i okrenem se na drugu, tamniju stranu sobe.

Ne znam koliko vremena već nije tu. Spavao sam deset minuta, pola sata? Malo mi je žao... Slika Tjaše, moje žene, devojke, ljubavnice, pored prozora, odmah mi se stvori u glavi. Onda ustanem polako, ali stvarno polako. Sednem. S laktovima na kolenima, s čelom naslonjenim na dlanove i s licem zagledanim dole... Moj prijatelj između nogu takođe se probudio. Ne previše. Malo. Toliko da je neznatno uspravan. Piški mu se. Razmišljam: *Da li da idem do prozora, da li da pogledam prema moru gde sigurno Tjaša pliva ili da idem na ve-ce?* To je sada pitanje. Dilema.

Odlazim do prozora.

More i svetlost.

Zatvorim oči, otvorim oči.

Dlanom pređem preko unutrašnje ivice prozorske police. Dlan približim licu. Miriše na Tjašu. Nasmešim se... Čujem poznati glas... Pogledam prema dole. Kroz prozor, dole... Tjaša na obali vezuje pojas od bademantila. Razgovara s nekim. Momak u farmericama... Upravo ih je navukao na sebe. *Da li je bio go?* Čini mi se da je bio go. Tjaša se okrene i pođe prema kući. Nagnem se kroz prozor. Još više. Vidim je vertikalno. U teme. Tjaša pogleda gore. Mahne mi. Pozli mi. Prokleta vino zajebano...

Moram da podignem glavu inače ću povratiti.

KONDOM S UKUSOM JAGODA

Kada sam se vratila u stan, kuvao je sebi kafu.

„Kakvo je more?“, pitao je tek kasnije kada sam već osušila kosu i obukla laganu svilenu, cvetnu haljinu roberto kavali koju sam kupila baš za ovo leto. Nisam obukla gaćice iako ih uvek obučem. Bez gaćica sam se uvek osećala kao da sam potpuno gola. Danas ne.

„Voda je super“, odgovorila sam mu, „ne znaš šta propuštaš kad tako dugo spavaš.“

Hteo je još nešto da mi kaže, ali mu se nije činilo važnim, pa je samo iskrivio usta.

Sedeli smo na terasi i sunce je pržilo. Pogledala sam na zvonik. Bilo je jedanaest sati. *Kad je pre prošlo*, pomislila sam. Sa Tadejom dani prolaze kao minuti. Ali ne zato što je zanimljiv i dinamičan čovek, već zato što toliko ćuti. Tako intenzivno ćuti. Iako, na neki način, konstantno pričamo... U mislima ga nešto pitam i već znam šta bi mi odgovorio ako bih ga pitala naglas. I zato radije ćutim. *Dinamično ćutimo*. I dani prolaze...

Odnela sam šolje u kuhinju i stavila ih u mašinu za suđe. Onda sam otišla u spavaću sobu do prozora i pogledala napolje...

Pogled je sada sasvim drugačiji. Kao da to nije isti prozor. *Pogled je isti, a doživljaj je uvek drugačiji*, pomislim. Svetlost sada sija. More je promenilo boju. Sinjeplavo i udara u obalu. Prelama se u talasima. Nestala je tiha glatkoća jutarnje površine. Plaža ispod dupke je puna. Viču, smeju se. Čuje se muzika. Više različitih vrsta muzike iz različitih lokala na obali. Nagnem se kroz prozor i pogledam dole... Pogled šeta među ljudima. Peku se na suncu, debeli, mesnati,

mažu jedni drugima leđa, pumpaju dušeke, tuširaju se, trče za decom, deru se i piju, čitaju novine, brbljaju, bulje u more, neke su bez gornjeg dela, i one koje imaju sise do pupka pa su svejedno sigurne u svoju lepotu, i muškarci sa stomacima, naduvani od jučerašnjeg piva, braon, tamni, boje kakaoa, beli, čisto beli, kao jogurt, to su oni koji su došli sinoć i odmah se napili, naroljali belim špricerima i sada, s belim stomacima i mamurnim glavama, hodaju između tela koja leže i prže se i ne znaju šta će sa sobom; a tu su i oni izgoreli, crveni, skoro narandžasti koji noćima kukaju od bolova, a njihove debele žene mažu ih smrdljivim kremama... Sve to... *Sasvim drugačije more. Sasvim drugačiji svet od onog jutros kad se dan rađa i more je glatko, tiho i mirno kao zaustavljeno vreme*, pomislim. Da li su svi ti ljudi dole uopšte svesni da obala može biti nešto drugo osim pukog nagomilanog kamenja gde raširiš peškir i na njega spustiš svoju veliku, debelu guzicu... Obala... *Kao tiha uvijena zmija i na njenim leđima nikle su kuće kao velike bradavice...*

„O čemu razmišljaš?“, iznenada me zagrlj Tadej, obema rukama, otpozadi, tako da se trznem i uplašim.

Opa! Neko se konačno probudio i progovorio, pomislim. „O, Lorki“, izgovorim tiho.

Tadej počne da meša po mojim grudima svojim bezosećajnim šapama. „Aha! Otkad te zanimaju računari?“, reče i stisne me. Jako. Kao da želi da me kazni...

Zaboli me. Tadej nikada nije imao osećaja. Kada sam htela da bude nežan, grabio je kao da sam kolica puna peska, koja mora brzo da prevrne i isprazni, a kada sam htela da bude grub, divlji, nepredvidiv i malkice prostački, zaspao bi kao beba... Pogledam ga preko rame-na. Naslonjen je bradom na moje rame. Smrdi mu iz usta na kiselo i kafu.

„Šalim se. Znam da Lorka nije marka računara.“

„Dobro, a šta je?“, pitam ga izazivački jer sam skoro sigurna da nema pojma ko je Lorka.

„Zar nije bio modni kreator? Ili peder? Zar nisu svi dizajneri pederi?“, reče, kaži prstom i palcem zgrabi me za bradavicu i stisne je.

„Au!“, jauknem, odgurnem mu ruke od sisa. „Ne znam da li je bio peder, ali bio je Španac.“

„Znam. Gledao sam na *Diskaveriju*.“

„Sećаш ga se iz škole?“, kažem i izvijem mu se iz zagrljaja. Idem prema sredini sobe. Tadej me prati.

„Da, znam... Bio je pisac. Toga se sećam. Nisam siguran da li je bio Španac. *Lorka!* Zar ne zvuči malo ruski? A mogao bi da bude i Italijan. *Lorka...* Ili Francuz?“

Nasmejem se.

„Što se smeješ?“, reče i približi mi se. „Jutros sam te video.“

„Šta si video?“

Zagrlj me, ovog puta od napred, privuče me sebi i zgrabi za guzove. Prstima polako gužva suknuju i vuče je prema gore. „Video sam te pored prozora, kako si je trljala...“

Opet se nasmejem. Nije mi neprijatno. Tadeju se sviđalo, posebno poslednjih nekoliko godina, kad sam se mazila pred njim. A on ga je drkao. Uživala sam, ne toliko u maženju, koliko u tome što sam ga gledala. Buljio je između mojih nogu, kao da oko mog polnog organa nema drugog tela. Kao da *ja* kao *ja* ne postojim. Njegov pogled je tada bio drugačiji. Bio je sasvim drugi čovek. Lice mu se promenilo. Dok smo vodili ljubav i dok je ležao na meni (misionarski položaj uvek mu se činio najbolji jer mu je, u stvari, bio najmanje naporan) – Tadej je još bio Tadej. Lice mu je tada bilo samo *zabrinuto*, večito zabrinut i usne

su mu bile tanke, bez krvi, pretvorene u crtu. Kada je svršio, zabrinutost na njegovom licu dosegla je vrhunac. I na kraju, uvek me je *zabrinuto* pitao, čak i nakon dvadeset godina, da li sam i ja svršila. Skoro uvek sam ga slagala. Samo da bi mu s lica nestala ta dosadna *zabrinutost*, kakvu imaju vaspitači i ambiciozni učitelji. Prevalio bi se na stranu, lice bi mu omekšalo, usne bi mu opet dobile boju i zagledao bi se u plafon ili tek tako zadovoljno zatvorio oči. Dok me je gledao između nogu i drkao ga, nije bio zabrinut, oblizivao se požudno, oči su mu se caklile, postao je sezonski radnik, šofer na duge staze, psihijatrijski bolesnik, zaostao, ubica, lovac, koljač... Nešto opasno sijalo je tad u njegovim očima koje su postajale sve staklastije i činilo se da bi me, kada bih tad prestala i obukla gaćice, napao i rastrgao. Tada, tog trenutka, izgledao mi je kao da više ne govori moj jezik, kao da ništa više ne razume, kao da je s druge planete, druga vrsta, drugačija biologija; izgledao mi je sve *ograničenije* i uže svesti, koncentrisan samo na moje i svoje međunožje... Ako sada pomislim... Ako se sada prisetim njegovog lica koje bulji između mojih nogu i drka ga sve brže, ako tu *scenu* osmotrim izdaleka, s distance, kao na sliku koja je prošla... U stvari, uopšte nije bio opasan. Bio je samo smešan. Strast na njegovom licu bila je, zapravo, slična licima koje možeš da vidiš u filmovima o vampirima, u hororima, gde se kolju motornim testerama... I kada mu je prsnuo, pozvao je mamu. *Mama! O, moja draga mama!* Onda se prevalio na bok i pocrveneo. Bilo ga je sramota. To me je, u stvari, najviše zabavljalo. Njegova griža savesti, osećaj da radi nešto što nije ispravno, što nije baš *normalno*. I na kraju je ipak pitao da li sam svršila.

„Zašto nisi došao do prozora i pomogao mi?“ rekla sam mu.

„Hteo sam da se *pričuvam* za posle... Za desert“, kazao je i s obe ruke počeo da me gnječi iza, ispod podignute haljine. „Nemaš gaćice?“, bio je skoro iznenađen.

„Odlučila sam da za vreme odmora neću nositi gaćice“, rekla sam mu, „inače i ja sam se *čuvala*...“ Zgrabila sam ga za ramena, gurnula do kreveta tako da je izgubio ravnotežu i pao na leđa. Glupavo se nasmejao, odmah otkopčao pantalone i izvadio ga napolje. „Moraćeš da se potrudiš“, izgovorio je dok je gnjavio opuštenu grudvu kože između prstiju.

„A kad nisam?“

Ako mi se nešto sviđalo kod Tadeja, bila je to njegova neposlušnost u kombinaciji s potpunim odsustvom mašte. Međutim jako je *brzo učio*. Znao je da ponovi za mnom ono što sam ga učila. Znao je da zauzme pozu. Na početku nije znao ni to. Nije smeo. Tražio je prečice. Dohvatio je i gurnuo. Mislio je da je to najbolje, da mi se to najviše sviđa. Polako sam ga naučila da se usudi da stane, da mi se prepusti. Naravno, shvatio je brzo da je to – ako mi se prepusti – za njega povoljnije, da od njega zahteva manje napora... Tadej je iz svake stvari znao da izvuče najbolju varijantu za sebe. A i meni je odgovaralo. Za mene, sve više se pretvarao u poslušnu igračku za seks. Nakon dvadeset godina zajedničkog života, za Tadeja postojala je samo jedna zabranjena tema, samo jedno zabranjeno područje: njegova lepa guza. Uvek me je gurao od nje. Nisam smela ni da pričam o njoj. Ponekad sam ga namerano zadirkivala. Uvek je bežao. Kad bih ga svejedno uhvatila za divnu i čvrstu zadnjicu, pocrveneo bi u licu kao obešen, a ako sam ga i dalje zadirkivala, uhvatio bi me za ruke i jako stiskao sve dok ne kažem: *dobro, dobro, šta ludiš!*

„Hoćemo li danas malo drugačije?“, pitala sam ga.

„Šta, a nećemo odmah... Posle ćemo... drugačije“, balavio je, pokušavao da me uhvati za ruku i da me povuče na sebe. Izmakla sam mu se...

Odmahnula sam. „Slušaj me“, kazala sam mu. „Tako ćemo kao nekada... U školi.“

To ga je smirilo. Opet je legao na leđa. Videla sam da se uzbudio. Otišla sam do ormara i iz džepa bademantila uzela kondom. Pokazala sam mu ga izdaleka, potom sam zubima odgrizla ivicu plastike.

„Zašto to...?“ bio je iznenađen.

Nisam mu odgovorila, samo sam uzela gumeni prstenčić iz omota, isplazila jezik i stavila prstenčić na njega. Onda sam polako, kao mačka, na sve četiri otpuzila do kreveta i na krevet.

Tadej se nakezio i napravio mi prostora – kada sam mu dopuzila između nogu, namestila sam njegov, sve tvrđi, ud između usana i jezikom mu natakla ružičastu kapicu od lateksa.

Imala je ukus jagoda.

*(Sa slovenačkog prevela **Nina Gugleta**)*